

En begivenhedsrig uge

jul 25, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen
DBU Diplominstruktør og
medlem af DBUs lovgruppe
samt klummeskribent

Jeg skal da ellers lige love for, at vi fik en gyserafslutning på nedrykningsstriden i Superligaen. Vild panik i slutminutterne og en massekonfrontation med så mange mennesker forsamlet på så lille et område, at man godt kunne glemme alt om Covis 19-formaningerne om at holde afstand. Tre røde kort, og derudover en spytklat og en ualmindelig aktiv official fra bænken. Det lignede mest af alt et gedigent værtshusslagsmål og er gudskelov ikke hverdagskost i de danske ligaer – og så ellers ikke et ord mere om det, muligvis til skuffelse for nogle læsere. Men jeg følger mit sædvanlige princip om ikke at kloge mig på situationer, som i skrivende stund er under disciplinær behandling – hvilket ikke betyder, at jeg ikke har en mening, den er bare ikke interessant i denne sammenhæng.

Overvejelserne om, hvad dette skal koste af karantænedage til både x, y og z, overlader jeg gerne til eksperter af større eller mindre lødighed. Og der er tilsyneladende ikke mangel på folk, der gerne vil kommentere. Det eneste, som jeg vil sige om hele denne situation, er, at hvis begrebet ‘rollemodel’ overhovedet skal give nogen mening, er der

forhåbentlig en god del røde ører i begge lejre – og så håber jeg i den grad ikke, at der var alt for mange ungdomsspillere, der fulgte idolerne denne aften og ser dette som en acceptabel opførsel.

Men heldigvis var der et par andre situationer i ugens løb at gribe fat i, som lovmæssigt er yderst interessante. Hvis vi starter i Spanien, spillede Real Madrid i weekenden mod Villareal, og her fik vi en straffesparksvariant, som ellers kun dukker op på teoribordet, i Stjerneholdskampe og tilsvarende muntre steder. Sergio Ramos skal tage straffesparket, men i stedet for at sparke på mål, som jo ellers unægtelig er straffesparkets natur, vælger han at trille bolden fremefter til Benzema, som skyder på mål – og brænder. Dommeren ender med at dømme omspark – efter medierne at dømme, fordi der er spillere, der løbet for tidligt ind i feltet. Masser af teoretisk guf her. Lad os først og fremmest konstatere, at straffespark er den sidste retningsbestemte igangsættelse, der er tilbage i fodboldloven. Et straffespark skal sparkes fremefter – gør det ikke det, er sparket faktisk tabt, og der bliver i stedet indirekte frispark til

forsvarerne på straffesparksmærket. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, hvad lige den variant kan koste i den interne bødekasse. Men bolden bliver trillet fremad, og så er den i spil i det øjeblik, hvor den er sparket til og bevæger sig. Og hermed kan vi i princippet lukke selve straffesparket ned.

Men hvorfor bliver der så dømt omspark? Fordi der, da Ramos triller bolden fremefter, allerede er spillere godt inde i feltet. Jeg talte mig frem til fem – to fra Real og tre fra Villareal. Og hvis det er tilfældet, skal sparket i princippet tages om. Fra den kommende sæson kommer en lovændring, der siger, at hvis målmanden har bevæget sig frem fra sin mållinje for tidligt, skal sparket tages om, hvis han redder bolden – men ikke, hvis sparket går forbi eller over mål, på stangen e.l. Og kun da – med andre ord skal målmanden have haft indflydelse på sparket, hvis hans forseelse skal udløse et omspark. Det samme gælder besynderligt nok ikke de øvrige spilleres overtrædelse af afstandsreglen – hverken i denne eller kommende sæson. Så her er dommeren fortsat nødt til at holde sig til det helt generelle mantra i fodboldloven, nemlig at han ikke skal skride ind over for bagatelagtige eller tvivlsomme forseelser. Herom mere om lidt.

Til gengæld er det interessant, at det i VAR-protokollen er foreskrevet, at VAR-dommeren kun skal gribe ind, hvis målmanden eller andre spillere overtræder afstandsreglen og derved får direkte indflydelse på det videre forløb. For målmandens vedkommende kunne det være ved, at han redder bolden (som fodboldloven også siger fra næste sæson), for markspillere ved, at de kommer først på den bold, som ikke gik i mål og enten kan klare den eller forhindre en scoringsmulighed – eller for angriberens vedkommende ved at nå frem til en afslutning. Lur mig, om vi ikke inden for få år i fodboldloven også får sidestillet målmand og markspillere på dette område. Men indtil da handler det om det bagatelagtige og tvivlsomme. Definitionen af

det er et rent dommerskøn, men mit forsigtige bud er, at vi har forladt det bagatelagtige, hvis spillerne får indflydelse på det videre forløb, har overtrådt linjen til straffesparkfeltet virkelig eklatant, eller der er en overflod af spillere inde i feltet. Hvis forseelsen er oplagt for alle, og et omspark er, hvad fodbold forventer – så får vi omsparket. Jeg synes personlig ikke, at udførelsen her er så meget værre end, hvad vi ofte ser gå ustraffet hen, så mit bedste bud er, at dommeren bliver forvirret af den utraditionelle udførelse – for igen skal vi ikke glemme, at straffesparket i princippet er dødt, så snart Ramos har trillet bolden. Derefter er det normalt fodboldspil – så det er spillernes position og påvirkning, der skal vurderes ved det første spark. Hvad Benzema derefter gør, er helt uvedkommende. Jeg synes ikke, at Real havde fortjent en chance mere...

Men vi kunne også levere teoretiske godbidder herhjemme (og denne er heldigvis afklaret disciplinært i ugens løb, så den tør jeg godt kaste mig ud i). Vi skal til kampen mellem FC Midtjylland og FC Nordsjælland, hvor der faldt en tidlig udvisning til Nordsjælland, som gik ud over Mads Døhr Thycofen, da han i en løbeduel i straffesparksfeltet fik nedlagt Midtjyllands Mikael Anderson. Efterfølgende videooptagelser viste en meget mistænkelig albue fra Mikael Anderson sekundet før den næste kontakt, som dommeren sanktionerede. Når man har to forseelser efter hinanden, er det den første, der skal straffes. Albuen fra Mikael Anderson er faktisk i den kategori, som fodboldloven kalder 'spil, som i alvorlig grad er utilladeligt'. Albuen kommer med stor kraft i hovedhøjde og udsætter modspilleren for fare. Ingen, der så Mads Døhr Thycofens ansigt bagefter kan vist være i tvivl om, at der var tale om en ren fuldtræffer, og at der også har været både unødigt stor kraft og fare til stede, når man ser på mængden af blod. Sådan en forseelse er til en udvisning – så i stedet for straffespark til Midtjylland og udvisning til Nordsjælland burde resultatet have været

udvisning til Midtjylland og direkte frispark til Nordsjælland. Det kan man da kalde for at vende tingene på hovedet.

Men det lovmæssigt spændende slutter ikke her. For hvis vi lige glemmer albuen og ser på det straffespark, som bliver dømt, og den udvisning til Mads Døhr Thycozen, som effektueres, bliver følgestrafpen også et spørgsmål til diskussion. Dømmer man straffespark, og vi taler om berøven af oplagt scoringsmulighed (som udvisningen gives for), bliver det springende spørgsmål, hvad straffesparket egentlig dømmes for. For en lille håndfuld år siden fik man jo indført en rabatordning for berøven af oplagt scoringsmulighed i straffesparkfeltet, så man som synder ikke løb ind i den tredobbelte straf: straffespark, udvisning og karantæne. Hvis der i forseelsen indgår et element af at forsøge at spille bolden, nedgraderes udvisningen til en advarsel. Så hvis straffesparket dømmes for et puf med kroppen, ville udvisningen være god nok –

hvis det dømmes for forseelsen ved benene, er der tale om at forsøge at spille bolden også, eftersom den ligger på tærerne af begge spillere, og så skulle slutresultatet have været et straffespark og en advarsel. Som jeg ser situationen – og jeg har efterhånden set den en del gange – er det benspændet, der er den egentlige forseelse, så – stadig hvis albuen ikke havde været der først – straffespark og advarsel ville have gjort mig lovfagligt glad.

Det kan godt være, at vi nærmer os afslutningen på det hele, men man kan vist roligt sige, at dampen holdes oppe, selv om det meste er afgjort efterhånden. Om en uges tid kan vi så begynde at trække vejret igen – bortset fra de sidste playoff-kampe om den resterende plads i kvalifikationen til Europa League. Man er godt underholdt lige nu – og har Corona ikke gjort andet godt, har den i hvert fald givet os nogle aldeles fremragende græstæpper, som det hele skal afgøres på.